

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2805/2016
23.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгољуб Мартиновић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Иван Јанецков, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2423/16 од 29.08.2016. године, у седници већа одржаној 23.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2423/16 од 29.08.2016. године, тако што се одбија жалба тужиоца и потврђује пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1321/2013 од 18.01.2016. године.

Обавезује се тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара (дванаестхиљадинара).

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1321/2013 од 18.01.2016. године, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати на име накнаде нематеријалне штете на име претрпљеног страха износ од 400.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате, као и трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате, те је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 62.900,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2423/16 од 29.08.2016. године делимично усвојио жалбу тужиоца и првостепену пресуду преиначио у побијаном одбијајућем делу одлуке о главном захтеву за износ од 130.000,00 динара са каматом, па се тужени обавезује да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх исплати износ од 130.000,00 динара, са законском затезном каматом од првостепеног пресуђења па до коначне исплате; преиначена је и одлука о трошковима поступка у усвајајућем и одбијајућем делу,

тако што је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка одбијен као неоснован у целисти, док је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка делимично усвојен и тужени обавезан да по овом основу тужиоцу исплати износ од 79.980,00 динара, са законском затезном каматом од првостепеног пресуђења па до коначне исплате, а преостали део захтева тужиоца по овом основу у износу од 31.200,00 је одбијен као неоснован. Жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда је потврђена у осталом побијаном одбијајућем делу одлуке о главном захтеву за износ од 270.000,00 динара са каматом. Тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 36.800,00 динара.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14) и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог на неодређено време, распоређен на послове радника обезбеђења по основу уговора о раду од 23.08.2007. године, а на основу одлуке туженог о привременом распореду, радио је и на пословима пратилац новца. Дана 20.12.2012. године тужилац је управљао блиндираним возилом за пратњу новца и са њим у возилу су била још два пратиоца. На путу од ... ка ... догодио се покушај разбојништва, на тај начин што је возило са два маскирана нападача препречило пут испред возила којим је тужилац управљао и са оружјем у руци покушали су да отворе врата тужиоца, па како им то није успело, један од њих је испалио три метка у стакло на вратима које је еластично и које је тужиоца испод пазуха леве руке ударило. Потом је тужилац почео да вози уназад, у складу са обуком коју је прошао, а нападачи су пуцали у гуме и потом се својим возилом удаљили са лица места. Тужилац је код туженог прошао обуку за руковање ватреним оружјем и обуку за спречавање разбојништва. Обучен је за послове транспорта вредносних пошиљки и оспособљен за безбедан и здрав рад на пословима на које је распоређен. Утврђено је да ни тужилац, а ни пратиоци у возилу до напада нису приметили ништа сумњиво. Због наведеног догађаја, тужилац је трпео страх чији интензитет се смањивао протеклом времена, а који је прешао у депресивни поремећај.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужени није одговоран за штету коју је тужилац претрпео по основу објективне одговорности на основу члана 173. и 174. ЗОО, због чега је као неоснован одбио тужбени захтев.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужиоца извео супротан правни закључак. Своју одлуку образлаже наводима да одговорност од опасне делатности

се не темељи на кривици него на стварном ризику и иста је објективне природе и да би оштећени остварио право на накнаду штете довољно је само да докаже да је претрпео штету и да она потиче од опасне делатности.

Правно становиште другостепеног суда не може се прихватити као правилно.

У конкретном случају, захтев тужбе заснован је на објективној одговорности туженог на основу члана 173. и 174. Закона о облигационим односима. Одговорност за штету од опасне ствари или опасне делатности почива на узрочности између употребе опасне ствари, односно вршења опасне делатности и настале штетне последице, а одсуство такве узрочности искључује одговорност за насталу штету од опасне ствари, односно опасне делатности у смислу одредбе члана 177. ЗОО.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, штета настала за тужиоца нема свој узрок у критичном догађају. Наиме, тужилац је због послова из описа свог радног места са повећаним ризиком за настанак штете, обучен да у случају разбојништва на најефикаснији начин обезбеди новац. Упознат је са важећим упутствима, правилницима и процедурама, а приликом транспорта коришћено је блиндирано возило. На тај начин, тужени је у свему поступио у циљу спречавања напада при чему није могао штетну радњу да предвиди, спречи нити отклони.

Следом реченог, Врховни касациони суд прихвата као правилно правно схватање првостепеног суда о непостојању законитог и правног основа одговорности туженог за насталу штету и исплату тражене накнаде.

На основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП, је одлучено као у ставу првом изреке.

Тужиоцу су признати трошкови ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара за писање ревизије од стране адвоката, колико је то у ревизији и тражено, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић